

Suckken

Nr 4, 2012

För, av och om Unga Katoliker

Volontärskap

Sucken

Sucken är en medlemstidskrift för Riksförbundet Sveriges Unga Katoliker (SUK). Alla registrerade medlemmar över 13 år får Sucken fyra ggr/år.

Suckens material produceras främst av unga katoliker för unga katoliker. Sucken bör inte ses som den Katolska Kyrkans officiella trycksak.

Kontakt: Tidningarna@suk.se

Redaktör och layout:

Jenny Jansson
Dominique Ostrowski

Skribenter:

Andrea Illic
Gustav Ahlman
Simon Backran
Nasif Kasarji
Dominique Ostrowski

Omslag: Volontärskap
ISSN 0346-1998

Ansvarig utgivare: Nasif Kasarji

Tryck: ExaktaPrinting, Malmö

SUK

Johannes paulus II's
pastoralcentrum, SUK
Box 103 14 Stockholm

Besöksadress:

Brunnsgränd 4
111 30 Stockholm

Tel: 08-641 78 15
Fax: 08-5560 17 74

www.suk.se

Hej alla SUK:are!

Tiden börjar rinna ut och vi närmar oss slutet för 2012 och snön bevisar det, iallafall här i Stockholm. Under den här perioden av året är de flesta inne och håller sig varma, däremot så finns det fortfarande verksamhet och aktiviteter bland våra ungdomar som glädjer mig och tyder på att vi ungdomar är fulla av kraft och energi som vi spenderar på saker och ting som får oss att bli varma och glada i det här kalla vädret.

Under senaste perioden har SUKs rikskansli knutit starkare band med biskopsämbetets olika organisationer bland annat KPN – Katolska Pedagogiska Nämnden, Caritas, Pastoralrådet och många fler! Det senaste samarbetet var med Caritas då SUK var representerat i ett Caritasmöte i stiftsgården Marielund. Helgen ägnades till att prata om volontärskap och att leva Caritas, något som finns inom oss!

Med Guds vilja kommer vi att kunna starta ett samarbete mellan oss i SUK och Caritas för att få fler ungdomar att engagera sig karitativt!

Vi har även nyligen haft SUKs framtidskongress som ni kommer få se bilder från framåt i tidningen. En upplevelserik kongress med många eldsjälar och idéer som inte dykt upp än! Efter långa och väldigt heta diskussioner kunde kongressen komma fram till att låta styrelsen formulera ett program som skall läggas upp till årsmötet.

Jag vill även tillägga att jag börjar resa runt nu till regionerna för att hälsa på er, så skäms inte för att höra av er till mig så kan vi säkert komma överens om en tid som vi kan träffas på antingen här i Stockholm eller i er hemort!

Önskar er en God Jul och ett Gott Nytt År!

Varma Hälsningar
Er Ordförande
Nasif Kasarji

I DETTA NUMMER

4-5

6-7

8-9

10-11

12-15

16-19

20

21-22

23

VOLONTÄRARBETE

JAG, EN BJÖRN OCH DET FÖRLORADE LANDET

INDIEN

MIRAKEL, NOVELL

ÅRSMÖTE

FRAMTIDSKONGRESSEN

FRÅGA PRÄSTEN

VÄRLDSUNGDOMSDAGARN

VAD HÄNDER I SVERIGE

Volontärarbete

Arbete för själen!

Att ställa upp som nattvolontär för hemlösa med missbruksproblem behöver inte vara så farligt och jobbigt som det låter, utan kan bli ett mycket bra tillfälle att lära sig känna igen Kristus i samhällets mest utsatta människor. Gustav berättar om sina erfarenheter.

I min tidigare kristna ungdomsgrupp i Svenska kyrkan var vi några stycken som regelbundet hjälpte till som nattvolontärer på ett härbärge för hemlösa. Härbärgets drevs av den kristna frivilligorganisationen Hela Människan, som bl.a. har SUK som en av sina huvudmän. Jag tyckte först att det verkade lite obehagligt och ville inte gärna vara med, men efter lite "påtryckningar" från prästen (och inte minst det egna samvetet) bestämde jag mig till sist för att hjälpa till.

Volontärerna arbetade två och två, och hade som huvuduppgift att göra i ordning kvällsmaten för härbärgets gäster. Som regel var den redan färdiglagad, ofta skänkt från skolor av det som blivit över från skollunchen, så för oss volontärer var det bara att värma och ställa i ordning. Insläppet började klockan sju, och då hade en del gäster redan stått och väntat i över en halvtimme. Namn och rumsnummer checkades av på dagens anmälningslista, och eventuell medhavd alkohol beslagtogs för att sedan återlämnas vid utcheckningen morgonen därpå. Utöver att ordna med kvällsmaten bistod vi även gästerna genom att exempelvis öppna klädförrådet där de fritt kunde plocka åt sig av plagg som

skänkts av vänliga själar. På helgerna ansvarade vi även för att servera frukost, men på vardagar tog den anställda dagpersonalen över direkt på morgonen. Kvällarna förflöt för det mesta i lugn och ro utan några incidenter, och tiden ägnades typiskt åt att titta på tv tillsammans med gästerna och småprata med dem om allehanda vardagliga ämnen. Det var helt enkelt inte alls så farligt och besvärligt som jag hade trott.

Vid något tillfälle var det någon som behövde tala ut med prästen i enrum, och en annan gäst imponerade på mig genom att citera ett långt stycke ur Lukasevangeliet ur minnet. Vi ställde dock inte i första hand upp som volontärer för att få tillfälle att omvända härbärgets gäster genom att predika evangeliet för dem med ord, utan för att vittna om Guds kärlek i handling.

"Jag var hungrig och ni gav mig att äta, jag var törstig och ni gav mig att dricka, jag var hemlös och ni tog hand om mig, jag var naken och ni gav mig kläder" (Matt 25:36) var givetvis ett inspirerande Jesusord som hela tiden fanns med i bakhuvudet.

Den största behållningen med att arbeta som volontär för hemlösa var dock inte den tillfredsställande känslan av att ha gjort en "god gärning". Om man bara ser sina utsatta bröder och systrar som en möjlighet att döva sitt dåliga samvete, då har man ännu inte nått fram till kärlekens fullhet. Nej, det finaste var att dessa hemlösa människor i mina ögon förvandlades från läskiga, äckliga öldrickande gubbar på stan till mina medmänniskor och vänner, med ett namn och en personlighet. Där fanns Torvald,

som såg riktigt farlig ut med sitt långa skägg och stora ölmage, men som visade sig innerst inne vara väldigt mjuk och varm till sinnes. Där fanns Lisa, en av de fåtal kvinnliga gästerna, som alltid blev så glad när hon fick sin specialkost filmjolk med blåbärssmak, eftersom hon saknade en del tänder och hade svårt att tugga. Där fanns Erik, som var så lugn, trevlig och ordentlig att jag inte kunde förstå hur han över huvud taget kunnat bli hemlös. Och så var det den stackars Mohamed från Marocko, som var ganska ensam om att inte ha några missbruksproblem då han som from muslim inte drack alkohol alls, men som genom en hel del otur i livet ändå blivit hemlös och nu alltid fick sova på soffan i hallen eftersom han snarkade så högt. Det kunde hända att jag någon gång kände igen några av härbärgets gäster på min väg genom Södertälje centrum, och när jag då kunde hälsa på dem vid namn och fråga om de ville gå och äta något eller ta en fika tillsammans, var det av deras respons att döma något som värmede det deras hjärtan minst lika mycket som mitt eget. Och även om det nu var länge sedan jag träffade någon av dem senast så har de ändå fortfarande en stark plats i mitt medvetande när jag ber för de nödlidande i världen.

Kärleken till nästa blir som mest levande och äkta när man inte bara ger av sina pengar utan även offrar tid och engagemang för att lära känna sina utsatta medmänniskor personligen.

Då blir det inte bara ett givande och mottagande av materiella tillgångar, utan ett ömsesidigt utbyte av vänskap och kärlek där man även ger av sig själv, som Paulus skriver i det andra brevet till korintierna:

"Och de gav inte bara det jag hade hoppats – efter Guds vilja gav de först och främst sig själva, åt Herren och åt mig." (2 Kor 8:5).

Därför rekommenderar jag alla som har möjlighet att ställa upp som volontär i hjälporganisationer som Caritas eller att åka på volontärresor anordnade av Kyrkan, för att få ett tillfälle att både hjälpa och lära känna sina bröder och systrar i Kristus som är i behov av vår kärlek och vårt stöd.

Gustav Ahlman

Fotnot: Personnamnen i artikeln är fingerade

Jag, en Björn och det förlorade landet

I efterdyningarna av skavet i Haiti år 2010 kom hjälpen från väst snabbt. Media spred den jobbiga nyheten och beskrev situationen som "fruktansvärd". Skavet hade varit så starkt som 7.8 på richtersskalan. Dödssiffrorna beräknades ligga runt tvåhundra tusen och antalet människor som blev hemlösa en miljon. Mycket pengar strömmade in i landet, särskilt från USA men också från Europa, och hjälparbetare åkte ner för att rädda vad som räddas kunde. Uppbyggnadsarbetet började och sakta men säkert riktades uppmärksamheten från väst åt andra håll. Andra katastrofer väntade runt hörnet och folk var trötta på att läsa om Haiti, det var gammalt stoff. Men hur gick det egentligen med uppbyggandet?

Jag och Diakon Björn Håkonsson satte oss i början av juni på flyget som skulle ta oss till Haiti. Syftet med resan var kort och gott att vi skulle besöka en församling som Björn har haft kontakt med, Notre Dame de Alta-grace, och se hur man bäst kunde hjälpa dem. Jag visste inte riktigt vad jag skulle förvänta mig av Haiti, jag var spänd och lite rädd faktiskt. Björn, som varit där en gång tidigare, gav mig några lugnande ord om landet: "ett rövarnäste och ett hål i marken, fruktansvärt". Med ett korrupt statsväsende som inte fungerar och utbredd kriminalitet gör Haiti till ett av dem få länder som UD rekommenderar folk att INTE åka till.

Väl framme på flygplatsen möttes vi av gassande sol och en av prästerna från församlingen. Förväntansfullt körde han oss genom staden och vi fick nu se förstörelsen med egna ögon.

Raserade hus och förstörda gator fanns överallt. Damm, tegel och sopor låg i högar längs med gatorna och folk kryssade fram genom bråten. Trots all hjälp och alla pengar som skickats hit såg det ut som om jordbävningen inträffat två månader tidigare, inte två år. Men det som gjorde störst intryck på mig var nog alla människor som saknade någon kroppsdel, man såg dem överallt. En man hade fått amputera båda armarna och båda benen och satt och tiggde vid väggkanten ute i den gassande solen. Men trots denna misär fanns det en aura av självrespekt kring människor, de höll huvudet högt och när jag fick ögonkontakt såg jag ingen skam eller mindervärdeskomplex. De var stolta.

När vi sedan fick åka till ett flyktingläger där folk som blivit hemlösa efter jordbävningen bodde i fick vi på allvar uppleva vidden av katastrofens konsekvenser. Duster av förruttnelse kände man när man traskade genom lägret, smutsiga och nakna barn stod i tältöppningarna och följde sorgset vår färd. De flesta tält var inte ens 5x5 meter och där bodde ibland familjer om 6 personer, ibland bodde flera familjer i samma tält. När vi pratade med "lägerprefekten" så var hans första fråga, "vad kan ni göra för oss?". Han poängterade att detta inte var någon turistattraktion och att om vi ville besöka ett läger så var det för att hjälpa det. Han sa att människorna här absolut inte ville ha besökare, särskilt inte vita. Deras självkänsla var stark och att hamna i ett möte med rika vita européer försätter dem i ett underläge som är svårt att hantera. Det leder ofta till ilska och om gnistan tändes i ett läger kunde det lätt bli farligt, vapen fanns överallt fick vi höra. Björn gick därför runt och intervjuade människor och förhörde sig om deras livssituation vilket lugnade folk, vi var inte några turister från Paris i alla fall.

Efter besöket funderade jag länge på hur det egentligen kunde komma sig att det finns sådan extrem fattigdom i vår tid. Hur kunde staten i Haiti vara så maktlös och tandlös att den inte kunde bidra med ett dyft till dessa flyktingläger. Om man tittade på grannlandet, Dominikanska republiken, såg man en blomstrande ekonomi med turism och industri som gjorde landet rikt. Varför har det då gått så dåligt för Haiti. Ett land som hade kunnat bli rena paradiset och ett mecka för feta europeiska turister. Jag försökte analysera utifrån vad jag visste om landets historia och nutida politiska situation. Men jag blev inte klokare. En slutsats som jag kunde dra var att jag inte var rätt man att kandidera till president i alla fall. Men jag ville hjälpa. En önskan att få göra något för dessa människor hade tänts i mitt hjärta och jag tackar Gud för denna gåva! Jag hoppas att Gud genom mig och denna text också har tänt en liknande önskan i era hjärtan efter ni att har läst detta.

Till slut skulle jag vilja avsluta med ett stycke ur bibeln som speglar rätt tydligt vad som händer om vi som kristna inte hjälper fattiga och hemlösa:

Matt. 25: 41-46. Sedan skall han säga till dem som står till vänster: "gå bort från mig, ni förbannade, till den eviga eld som väntar djävulen och hans änglar. Jag var hungrig och ni gav mig inget att äta, jag var törstig och ni gav mig inget att dricka, jag var hemlös och ni tog inte hand om mig, jag var naken och ni gav mig inga kläder, sjuk och i fängelse och ni besökte mig inte." Då kommer också de att fråga: "Herre, när skulle vi ha sett dig hungrig eller törstig eller hemlös eller naken eller sjuk eller i fängelse och lämnat dig utan hjälp?" Då skall han svara dem: "Sannerligen, vad ni inte har gjort för någon av dessa minsta, det har ni inte heller gjort för mig." Dessa skall gå bort till evigt straff men de rättfärdiga till evigt liv.

Ta chansen och säkra din biljett till himlen, skänk pengar till Caritas Sverige! Deras arbete är helt otroligt, de hjälper för nuvarande en församling i Haiti med att bygga en skola men är involverade i projekt över hela världen. Eller köp en falafel till din lokala uteliggare, det behöver inte vara svårare än så.

Gud är Kärlek, Sprid Kärleken!!!

Simon Backran

CARITAS

- Hjälp till självhjälp

Det finns mycket elände ute i världen, men det finns också en hel del solskenshistorier om hur volontärarbete har förändrat människors liv, ja hela samhällen. Ett av dessa projekt som startades av Caritas och där två volontärer från SUK deltog är projektet för att förbättra stambefolkningars villkor i Indien. Det började småskaligt för tio år sedan och har växt och växt, det omfattar 40 000 människor ur sex olika stammar. Dessa människor anses stå utanför kastsystemet, de saknade grundläggande rättigheter och möjligheten att påverka sina liv. Analfabetism och hopplöshet var ett gissel. Kvinnor kunde inte lämna sin by eller få lån och familjerna hade inte rätt till den mark de bodde på, skäligt betalt för sitt arbete eller rätten att gå i skola.

Tillsammans med en hinduisk organisation och i samarbete med den lokala katolska församlingen drog Caritas igång projektet 2002. Det bestod av två huvuddelar, för det första hjälpa människorna att organisera sig i självhjälpsgrupper för att kunna få bland annat lån, att ge dem tillgång till skola och sjukvård, för det andra att påverka lagstiftarna för att ge människorna en fullständig rättslig status och därmed fulla medborgerliga rättigheter. Första året fick man 350 000 kronor, men redan år två såg biståndsgivarna SMR/Sida hur väl projektet gick och anslagen ökade till 4,5 miljoner.

I backspegeln ser vi att projektet har lyckats med sina mål. Två tusen stamkvinnor är idag aktiva i självhjälpsgrupper, femtio är invalda i motsvarigheten till kommunalfullmäktige. Barnen studerar och flera har blivit mycket framgångsrika i sina yrken. En pojke som knappt hade kläder för sju år sedan är nu utbildad advokat. Och kanske viktigast av allt så har numera stambefolkningar samma medborgerliga status som övriga i Indien och rätten att äga sin mark, denna förändring omfattar inte bara den lilla grupp utan omfattar mellan 60 och 80 miljoner människor. Det återstår fortfarande

mycket arbete, inte minst med att hjälpa människorna att registrera lagfarter och att få övrig verksamhet självbärande. Tänk om alla projekt kunde vara så lyckade!

I år gav Svenska missionsrådet, SMR, ut en bok om projektet "Owning your change" och använder det i utbildningssyfte. Boken beskriver hur ett lyckat biståndsprojekt ser ut och är skriven av mannen bakom kulisserna, Charles Camara anställd hos Caritas och initiativtagare till projektet. Charles berättar för oss vad som gör ett projekt lyckat och var fallgroparna finns.

Det finns fyra faktorer som varje biståndsprojekt måste relatera till. Den första är korruption, så att pengarna inte försvinner längst vägen och hamnar i fel fickor. Den andra är kompetens, hos alla aktörer måste det finnas kompetens, det vill säga att på bästa sätt förvalta de medel man har och veta hur man ska nå målet. Den tredje är engagemang, man måste ha ett engagemang för projektet och för de människor det riktar sig till, man måste tro på resultatet och kunna möta upp motgångarna. Den fjärde faktorn är kanske den svåraste, det är bra relationer i alla led, men viktigast är det mellan den organisation som ska jobba på plats och de människor som är föremål för projektet. I projektet med stambefolkningarna i Indien fanns alla fyra faktorer. Relationerna mellan parterna var mycket goda eftersom fokus låg på att arbeta för alla och först och främst se behoven, att bortse från social status och religion.

Caritas är katolska kyrkans världsomspännande biståndsorganisation som står under varje stifts ledning. I början på 2000-talet, när bland annat det ovan beskrivna projektet drogs igång var den svenska filialen ganska stor, med flera anställda och årliga projekt på 40 - 60 miljoner kronor. Man samarbetade med bland andra Sida, Radiohjälp och SMR. Idag är situationen helt annan, det finns bara fåtalet anställda

kvar och katolska stiftet har beslutat att man inte ska arbeta med externa medel och inte fortsätta samarbetet med de andra givarna. Det innebär att möjligheten att hjälpa går på sparlåga. Adventsinsamlingen till de drabbade i Syrien väntas inbringa 600 000 kronor från insamlade medel. Dessa pengar ska användas till stöd i samarbete med katolska kyrkan i Jordanien och Caritas Jordanien. Ett av projekten är att bidra med sjukhusmateriel till Comboni systemens sjukhus där man tar hand om de allra mest utsatta havande kvinnorna och deras barn eller för att köpa in familjepaket med de allra nödvändigaste förnödenheter; vattenreningstabletter, filter, enklare medicin, mjölkpulver, energikakor, blöjor och sanitetsartiklar samt enkla plagg. Skulle Caritas samarbeta med till exempel Sida eller SMR skulle man kunna bidra med 6 miljoner istället för 600 000kr.

Titta i rutan här nedanför och se hur stor skillnad man kan göra! Ganska stor skillnad eller hur? Vad händer med pengarna som Caritas inte söker? Jo, de fördelas till andra projekt, till exempel till RFSU för bland annat abortkliniker i just Indien.

Vill du stärka biståndsarbetet i Caritas som är en av kyrkans tre arbetsområden? Skriv till Biskopen eller gör en namninsamling! Vill du själv engagera dig i biståndsprojekt? Ta kontakt med ditt lokala Caritas eller en annan grupp, eller bilda en egen grupp och skissa upp ett projekt! Vill du vara volontär? Ta kontakt med SUK så kan vi förmedla kontakten vidare till bra organisationer. Vill du skriva ditt examensarbete om ett internationellt biståndsprojekt? Det kan Charles rekommendera, ta kontakt!

Familjepaket för 5 personer/familj

Pris: 2000kr/mån

Adventsinsamlingen 600 000kr hjälper

Caritas samarbetar med Sida hjälper

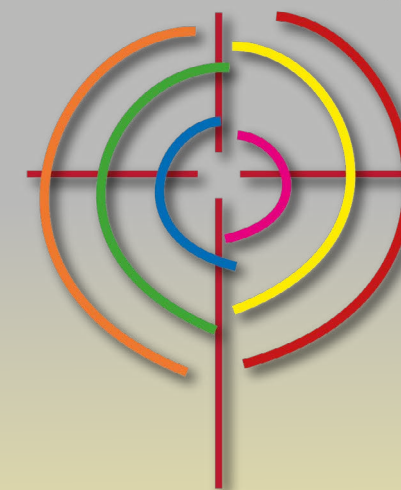
300 familjer 1500 personer

3000 familjer 15000 personer

KATEKETISK KONGRESS

HOPP I EN FÖRÄNDERLIG VÄRLD
ATT DELA TRON IDAG

På KPNs hemsida,
www.kpn.se ges ständigt
aktuell information kring
kongressen och dess
förberedelser.
(även på olika språk)

Jag skall ge er en framtid och ett hopp
Jer 29:11

27-29 september 2013

TID: 27-29 september 2013
PLATS: Skogshem och Wijk, Lidingö
KOSTNAD: 1500

TRONS ÅR 2012 2013

MIRAKEL!

Tredjeplats i novelltävling

Andrea Illic

*Hell dig Maria,
full av nåd.
Herren är med
dig....*

Det hände när jag var ganska liten. Liten nog att tycka att skolan var jätteroligt, att på eftermiddagar och helger leka mamma, pappa barn med kompisarna och liten nog för att om somrarna bada med min lillasyster i en pool av plast som våra föräldrar fyllt upp till bredden med vatten. Kanske är det poolen och lekarna i den jag minns starkast från min barndom i Kroatien. Mamma jobbade på ett dagis och pappa drev en bilverkstad, mamma var hemma mycket och hela familjen njöt av hemlagad mat på kvällen när pappa kom hem. Det var en lycklig tid. Sedan kom kriget. Ju närmare det kröp desto mer tid spenderade mamma och pappa vid radio och tv och blev mer och mer oroliga. Det påverkade oss barn också, poolen plockades inte fram från garaget den sommaren, det var som att alla höll andan. Man kunde inte längre känna lyckan och våra föräldrar var trötta och härjade. Vi barn fick bara höra fragment, en del av våra släktingar i Bosnien gick inte att nå, man hade bekräftat att min kusin Mario hade dött i en bombräd. Man mår inte bra av att hålla andan och när kriget bara var några mil bort bestämde sig vår familj för att fly till Schweiz.

Allt gick mycket fort, mamma och pappa sprang runt som yra höns mellan huset och vår lilla röda Fiat, bärandes på resväskor, sovsäckar, kassar med kläder och allt de kunde få med sig. De packade omsorgsfullt ner våra silverbestick, en ljusstake och några guld kors. Jag såg hur mamma stannade upp i packandet när hon skulle till att packa ner en ikon av Jungfru Maria, hon såg länge på den, lyfte den sedan till munnen och kysste den. Hon viskade: skydda vår familj Heliga Guds moder.

Därefter virade hon omsorgsfullt en sjal om ikonen och stoppade den i en plastkasse där hon packat pappas strumpor, där skulle ingen leta. Med andan i halsen kom vi iväg. Vi barn fick ta med oss en favoritleksak och vi satt och kramade våra mjukisdjur hårt. Trafiken var ojämn, ibland såg vi inte en bil och ibland hamnade vi i kö med andra familjer. Några kilometer innan gränsövergången, på en smal väg mellan två berg fastnade vi på nytt i en kö. När vi rundade ett berget, sakta krypandes i mitten av kön såg vi vad som orsakat den. Jag minns så väl hur min pappa stelnade till bakom ratten. Tre bilar framför oss stod en stor grupp män klädda i militäruniform, kroater, de hade skarpladdade automatvapen och i det ögonblick vi såg dem var de klara med en bil och skulle ta sig till nästa. Bakom männen stod en militärlastbil lastad med män, de var rädda. En ung militär slet upp förardörren på nästa bil, han drog ut mannen och föste honom omilt mot lastbilen.

Pappa förklarade för oss.

- De tvångsrekryterar alla män till militären! Min mamma var mycket blek,
- Vad ska det bli av oss? Inte nog med att vår familj splittras, jag kan ju inte köra bil, sade mamma.

Nu var det dags för bilen framför oss. Jag var så rädd. Jag kramade mitt gosedjur hårt och knep ihop ögonen. Detta kunde inte vara sant, vi var ju så nära. Jag kom att tänka på ikonen och Jungfru Maria. Och jag bad, Hell dig Maria, full av nåd Herren är med dig.... I mitt barnhuvud bad jag för att vi skulle bli osynliga och försvinna från kön, att vi helt enkelt kunde vara framme i Schweiz när jag öppnade ögonen igen. Och jag trodde verkligen att det skulle hända, så stark var min önskan. Under tiden hade soldaten kikad in i framförvarande bil, slitit upp dörren, tvingat ut pappan och bryskt tvingat mamman att köra vidare med tre små pojkar klistrade vid bakrutan, ropandes efter sin far. Nu var det vår tur, pappa körde fram och soldaten tittade på oss alla. Min syster var påverkad av den uppenbara spänningen men behöll sitt

lugn och plockade med sitt gosedjur. Mamma mötte inte soldatens blick utan tittade på sina händer medan tårarna rann ned för hennes kinder. Pappa satt stel och blek och höll krampaktigt i ratten, stirrandes i sidospeglarna. Jag satt fortfarande med hopknipta ögon och mumlandes Hell dig Maria, med knäna uppdragna till hakan och gosedjuret tryckt mellan låren och magen. Soldaten rätade på ryggen och dunkade på biltaket och vinkade med handen att pappa skulle köra. Pappa väntade inte längre än nödvändigt. Vår bil kom snabbt iväg. Jag öppnade ögonen och kunde knappt tro vad som hade hänt. Min pappa berättade senare att han trodde att de rekryterat klart och att vi hade haft tur. Men när han tittat i backspeglarna såg han att mannen i bilen bakom oss, som dessutom var äldre än pappa, rycktes ur och tvingades upp på lastbilen.

Det var inte tur, det var ett mirakel...

Maria hade gjort oss osynliga och Gud räddade på så vis vår familj.

Årets stora händelse!

ÅRSMÖT

1-3 mars 2013 på Marielund

HALLÅ!

Vad vill **DU** med **SUK**?

Vilka mål är viktiga att sträva mot?

Vem ska sitta i SUKs styrelse?

Vilka aktiviteter ska vi ordna under 2013?

Vad är det SUK ska satsa på?

Kanske du har ett förslag? BRA! Skick in en motion!

DU ÄR KALLAD!

SUKs årsmöte
1-3 mars 2013 på Marielund

Mötet äger rum på Marielund, Ekerö, några mil utanför Stockholm stad. Vi börjar på fredagen runt 18.30 och slutar på söndagen senast kl. 14.30 (så boka inga för tidiga hemresor...).

Motioner. Skicka gärna in en motion, eller flera! De måste vara rikskansliet tillhanda senast den 31 januari 2013. Om du skickar in en motion förväntas du närvara på årsmötet. Föreslå också gärna medlemmar till SUKs förbundsstyrelse!

Anmälan:

Man räknas som anmäld när både anmälan och betalning kommit in till SUKs rikskansli.

- Anmälan: SUK tillhanda senast den 31 januari inkl. betalning: Avgiften är då 300 kronor och man får som röstberättigad medlem reseersättning.
- Anmälan 1-15 februari: Avgiften är då 800 kronor och man får ingen reseersättning. Man får då komma i mån av plats.

OBS! Efter den 15 februari tas inga anmälningar emot. Detta gäller alla.
SUK tar inte ansvar för anmälningar eller betalningar som kommit bort utanför SUKs kontroll.
Betalning: Sätt in avgiften på SUKs postgiro 35 52 17-1.
Ange namn på betalningsblanketten/som textmeddelande.

Ålder: Ingen åldersgräns, men deltagare under 15 år är endast välkomna i målsmans sällskap.

Reseersättning betalas ut till röstberättigade medlemmar i SUK som anmält sig och betalat senast den 31 januari. Betalas ut i efterhand mot inlämnande av kvitto/biljett på särskild blankett senast den 20 april.

Du åker som representant för din lokalförening i vilken du ska vara medlem, och kunna bevisa medlemskap. Det innebär att lokalföreningens styrelse ska veta om att du representerar föreningen eftersom varje förening har max 5 röster på årsmötet.

Ur SUKs stadgar – om medlemskap och rösträtt under årsmötet

§ 6 /.../ Ordinarie medlem är barn och ungdom mellan 7 och 28 år, ansluten till lokalförening i SUK/.../".

§ 7 /.../ Närvaro- och yttranderätt har varje medlem, Biskopen av Stockholm samt förbundets styrelsemedlemmar, anställda, ungdomspräster och revisorer. Årsmötet kan därutöver medge annan person närvaro- och yttranderätt. Högst fem medlemmar från varje lokalförening får rösta. Är antalet medlemmar från samma lokalförening fler, skall dessa inom respektive grupp utse fem som har rösträtt vid årsmötet. Röstning får ej ske genom ombud /.../".

Några frågor eller funderingar?

Rikskansliet nås på suk@suk.se eller 08-505 57 690 och SUKs ordförande på Nasif Kasarji 0736-105381.

Vi ser fram emot att träffa er! Varmt välkomna
14

Läs detta innan du anmäler dig!

Anmälan är bindande, men ej fullständig innan avgiften på är inbetald till pg: 35 52 17-1. Ange ditt namn på PG-blanketten/som textmeddelande på betalningen.

Du åker som representant för din lokalförening i vilken du ska vara medlem, och kunna bevisa medlemskap. Det innebär att lokalföreningens styrelse ska veta om att du representerar föreningen eftersom varje förening har max 5 röster på årsmötet.

Gällande reseersättning:

De medlemmar 7-28 år som anmäler sig i tid, dvs. anmäler sig och betalar senast den 31 januari (SUK tillhanda senast 1 februari) får full reseersättning med billigaste resesätt. I mån av plats tar vi emot efteranmälan 1-15 februari. Då är avgiften 800kr och reseersättning betalas ej ut av SUK.

Namn_____

Gatuadress_____

Postadress_____

Telefon_____Mobil_____

Födelsedatum_____

E-postadress_____

Lokalförening_____ (den som du ska representera)

Funktionshinder, sjukdom eller allergi som ledarna bör känna till_____

Vegetarian: ja ☐ nej ☐

Skickas till:

(OBS! Ny adress!)

SUK, Box 2150, 102 14 Stockholm,
08-505 57 690, suk@suk.se, pg: 35 52 17-1

LOVAD VARE JESUS KRISTUS

FRAMTIDSKONGRESSEN

Marielund 2013
BILDBOMB

Helgen den 23-25 nov hade SUK Framtidskongress på Stiftsgården Marielund på Ekerö. Framtidskongressen var ett samarbete med St. Maria folkhögskola och förbereddes av "framtidsgruppen" som valdes på årsmötet 2012. Den bestod av Valida Fendic, diakon Björn Håkonsson, Karam Munir, Grevy Malombo och Victoria Grenda. Gruppen fick i uppdrag att utifrån en antagen proposition jobba fram en modell för hur SUK och stiftet ska organisera barn- och ungdomsarbetet.

Helgen innehöll till största delen andra aktiviteter än just behandlandet av den organisatoriska framtiden. Istället ägnades tid till mässa, bön, bibelreflektion, sång och olika nedslag i kyrkans tre prioriterade områden. Det första området är trosfördjupning, att bättre förstå sin tro, det andra området att engagera sig i det liturgiska livet, med bön, mässa osv. Det tredje området är karitativt arbete, att genom att hjälpa andra och därigenom leva sin tro. Som inspiration hade helgen flera föreläsare. Bland annat Mats Selander från MRO, Människorätt för ofödda, Benedicta Lindberg från Respekt, som båda talade om hur heligt och viktigt livet är i alla stadier och gav en inblick i sina arbeten. Vi fick också höra om folkbildning från Bilda och om Folkhögskolans arbete på Haiti. Förhandlingarna om vad för typ av modell som Framtidskongressen ska lämna vidare till årsmötet 2013 var både långa och intensiva. De slutade i att Framtidskongressen bollade gruppens och en av deltagarnas skrifter vidare till styrelsen för beredning inför årsmötet.

Känslorna under kongressen var blandade. Många tyckte att föreläsningarna var trevliga men blev besvikna på att kongressen inte kom fram med ett färdigt förslag. Att ta med sig till nästa gång blir att ägna mer tid åt det förberedande arbetet med underlaget som ska leda till ett resultat och att låta alla komma till tals.

Fråga Prästen

ÄR MAN EN DÅLIG MÄNNISKA OM MAN INTE TAR SIG TID ATT HJÄLPA ANDRA?

Gud har inte skapat oss till att vara fullkomliga i oss själva, då skulle vi vara gudar, vilket vore förfärligt. Gud ensam är Gud och han är gemenskap i sig själv: Fadern och Sonen och den heliga Ande. Han har också skapat oss till gemenskap med sig, för han älskar oss och längtar efter att vi besvarar hans kärlek. Det gör vi när vi firar liturgi, fr.a. den heliga Mässan, men vi gör det också när vi förkovrar oss i tron, fr.a. då vi lyssnar på våra herdar: biskop Anders, påven Benedikt och prästerna. Och så besvarar vi hans kärlek på ett särskilt sätt när vi bekymrar oss om vår nästa – Caritas – när vi tar hand om vår nästa, när vi vågar offra av vår tid, våra talanger och materiella egendomar för att hjälpa andra.

Ifall vi inte har ögon och öron, hjärta och händer öppna för vår nästa blir vi liksom förkrympta, inkrökta i oss själva. Vi växer och mognar som människor först när vi vågar se utöver oss själva, våra egna behov, längtan och drömmar, när vi kan se också andra människors behov, längtan och drömmar och så hjälpa dem att bli uppfyllda.

Den djupaste längtan som finns i varje människa är längtan att nå fram till Gud – därför – det största vi kan göra för en medmänniska är att genom vår egen tro på Gud hjälpa henne fram till Gud.

Var och en av oss har sina särdrag, kanske är jag lagd så att livet bara rullar på, som på räls, och då har tanken på att någon annan kanske kunde behöva just min hjälp aldrig dykt upp för mig. I så fall kan det vara bra att varvar ner och tänka om något. Man kan faktiskt fastna i sig själv och det är mycket olyckligt. Vi behöver alla lära oss att offra något för att hjälpa andra. Men så finns det personer som tror att de måste hjälpa alla människor, vad de än ber om. Det blir omöjligt och man kan hamna i en kris att aldrig räcka till. I så fall behöver man lära sig att sätta gränser. Ingen människa kan göra allt. Men vi alla kan göra vår lilla del. Moder Teresa av Calcutta sade ungefär: Vi kan alla göra det lilla vi kan, men med mycket kärlek.

När vi hjälper andra växer och mognar vi som människor, ja, vi blir det vi är menade att vara, Guds kärleks återsken på jorden. Gud visar det själv för oss nu i Jul, när han lämnar himlens härlighet och stiger ner till vår jord och blir ett litet barn i en liten stad i Juda, han visar det när han kommer till oss i brödets gestalt i den heliga Mässan.

En välsignad Jul med mycket nåd från Gud önskar jag er alla,
en nåd som ni sprider vidare till andra!

RIO DE JANEIRO

Kära SUK:are!

Nu har anmälan varit öppen ett tag, passa på att få 1000kr i rabatt om du anmäler dig innan årsskiftet. Kom ihåg att anmälan är bindande först när både papper och anmälningsavgift är inskickade.

"Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar." Matt 28:19

This missionary vocation comes to you for another reason as well, and that is because it is necessary for our personal journey in faith. Blessed John Paul II wrote that "faith is strengthened when it is given to others!" (Redemptoris Missio, 2). When you proclaim the Gospel, you yourselves grow as you become more deeply rooted in Christ and mature as Christians. Missionary commitment is an essential dimension of faith. We cannot be true believers if we do not evangelize. The proclamation of the Gospel can only be the result of the joy that comes from meeting Christ and finding in him the rock on which our lives can be built. When you work to help others and proclaim the Gospel to them, then your own lives, so often fragmented because of your many activities, will find their unity in the Lord. You will also build up your own selves, and you will grow and mature in humanity.

What does it mean to be a missionary? Above all, it means being a disciple of Christ. It means listening ever anew to the invitation to follow him and look to him: "Learn from me, for I am gentle and humble in heart" (Mt 11:29). A disciple is a person attentive to Jesus' word (cf. Lk 10:39), someone who acknowledges that Jesus is the Teacher who has loved us so much that he gave his life for us. Each one of you, therefore, should let yourself be shaped by God's word every day. This will make you friends of the Lord Jesus and enable you to lead other young people to friendship with him.

Detta är temat för VUDen. Påven har skickat ut ett brev till alla deltagare som berör just det temat, här kommer ett utdrag. Hela brevet kan du läsa på:
<http://www.rio2013.com/en/news/details/717/pope-message-to-youth-ahead-of-rio-2013>

Under sista helgen i november var bland andra vår Fader Franz i Rio de Janeiro för förberedelser och information om hur vår vistelse blir där. Håll utkik i bloggen för snart kommer mer information om hans resa där. Adressen till bloggen är www.vud2013@blogspot.se om ni inte hittat dit ännu.

VUD 2013
RIO DE JANEIRO
VUD 15 JULI-4 AUGUSTI

Aenean a magna vel pede
vestibulum rhoncus.
Nulla cursus orci quis tortor.

Jag önskar er alla en välsignad jul och ett gott nytt år.

Jag kommer fortsätta att åka runt och informera om VUDen.
Ta kontakt med mig om ni vill att jag kommer.

All lycka till er alla och må Gud vara med er.

Er VUD koordinatör Marcela Soto Gonzalez

Anmälningssblankett – Världsungdomsdagarna i Brasilien 15/16 juli - 6 aug 2013

Anmälan ses som bindande så fort resenären betalat in anmälningssavgiften om 10.000kr (totala resekostnaden 17.000kr) på SUK's plusgiro 29 25 75 - 8.

Kom ihåg att märka anmälan med "VUD2013" samt ditt namn och personnummer.

Anmälningssavgiften kan bara återbetalas om du har valt avbokningsskydd (se villkor).

Bifoga kopia på ditt pass med denna anmälan, detta är för din säkerhet ifall passet skulle komma bort.

Namn: _____ P-nr: _____ - _____

Pass.nr: _____

Medborgarskap: _____

Adress: _____ Postort: _____

Telefon: _____ e-post: _____

Närmast anhörig: _____ Telefon: _____

Sjukdomar/allergier/funktionshinder: På denna typ av resa är det tyvärr mycket svårt att tillgodose speciella behov. Därför måste vi be resenärerna själva att ta ansvar för eventuella problem som uppkommer av det skälet på resan. Eftersom vi är ansvariga vill vi dock känna till eventuella problem och ber er därför att informera oss: _____

Kryssa i om du vill ha avbokningsskydd (kostnad 800kr):

☐

Villkor för anmälan

- Deltagaren måste vara fyllda 18 år (ej äldre än 35 år) och medlem i SUK.
- Deltagaren skall ha en egen fullgod försäkring som täcker olyckor och vård i utlandet.
- Deltagaren skall vara svensk medborgare eller vara medborgare i ett land för vilket inresevisum är lika enkelt att få som för en svensk medborgare.
- Deltagaren skall ha ett pass i gott skick som är giltigt minst 6 månader efter hemresa, alltså minst till och med mars 2014.
- Deltagaren skall ha läst och godkänt både resevillkor/information samt villkoren ovan.
- SUK förbehåller sig rätten att neka en anmäld resa ifall SUK har någon anledning att tro att deltagaren ej kan tillgodogöra sig resan fullt ut.

Underskrift/ort/datum

DETTA HÄNDER I SVERIGE

MJUK

Mellansveriges Jovialiska
Unga katoliker

December, julbord.

DUNK

De unga Norrlandska
katolikerna

Januari, läger i Umeå.

ROMME ALPIN

SLUK

9 MARS

När:

Anmäl dig senast:

Betala senast:

Pris:

9 mars

18 februari

22 februari

500 kr (Transport, Skidutrustning och lunch)

Anmälan och mer information kontakta:

Saveen Shamasha

0707699825, saveen.shamasha@suk.se

Avsändare:

Johannes paulus II's
pastoralcentrum, SUK
Box 103 14 Stockholm

Stöd Riksförbundet

Sveriges Unga Katoliker!

Bli medlem och få Sucken **GRATIS!**

Du blir medlem genom att
gå med i någon av SUKs
lokalföreningar på www.suk.se

Som medlem får du dessutom
-Rösträtt vid SUKs årsmöte
-Försäkring vid SUK-arrangemang

Glöm inte att förnya ditt medlemskap varje år om du redan är medlem